

bu, w których pracuje młodzież, jako to: kołociem — kroju i szycia, wołakowym, kole żywej gazety i t. d. Następnie komisja urzędziła skrzynkę w pokoju sekcji młodzieży dla wrzucania kartek z nazwiskiem kandydatów do zarządu. Ustalono również dyżury członków komisji wyborczej, którzy dawali wyjaśnienia na wszelkiego rodzaju zapytania, związane z wyborami.

Dnia 8 stycznia r. b. komisja wyborcza zwołała walne zebranie członków sekcji dla dokonania wyborów. W przeprowadzonej sali wysłuchano sprawozdania komisji wyborczej. Potem odbyły się wybory. Zarząd sekcji wybrano w składzie 9 osób, to jest 7 członków i 2 kandydatów. Nowo wybrani — jest to w większości młodzież robotnicza z fabryk. Mamy nadzieję, że nowy zarząd wzmocni związek sekcji z młodzieżą robotniczą.

Robotnik fabryki „Sierp i „Młot”
Aleksander Gaik.

Trzeba temu położyć kres

w. Hreczany, Płoskirowski rej. i okr.

W naszej wsi sklep kooperacji spożywczej i rada wiejska mieszczą się w jednym budynku i dzieli je sieni. Pracownikiem w kooperatywie jest L. Kokoszko. Mało kiedy siedzi on w kooperatywie, a tylko w kancelarii rady czas spędza. Przyjdzie do rady i nie siądzie jak człowiek, a zawsze się położy na stół jak niedźwiedź i leży. Żadne uwagi nie pomagają.

Razu jednego sekretarz rady nie wpuścił go do kancelarii (ponieważ Kokoszko przeszkadzał w pracy). Nasz Kokoszko wziął wtedy kawał szmaty zmoczonej w nafcie i zapalił ją pod drzwiami kancelarii rady. Narobił takiego smrodu, że ludność nie mogła wejść do rady i mówili, że to nie rada, a co innego.

Nie bacząc na wszystko, Kokoszko leży nadal w radzie, a ludzie próżno oczekują go w sklepie kooperatywy.

14 stycznia, Kokoszko — jak zwykle — leżał w radzie i ludzie, nie mogąc czekać na mrozie, z workami, butelkami, schodzili się do rady. Proszą go: „Ludwiku, daj nafty, daj to, daj tamto, idź do sklepu”. A on na to: „Nie może być, żebym ja otwierał sklep”.

Według mnie należy położyć temu kres i coś zrobić z tym Kokoszko, gdyż tak dalej być nie może.

Komar.

Przykład godny naśladowania

w. Józefówka, rej. Brusilowski, okr. Kijowski

W tym roku została zorganizowana rada wiejska w Józefówce. Co wieczór w radzie pełno dorosłych i młodzieży. Wszyscy czytają gazety polskie, a gdy ktoś czegoś nie rozumie, to prezes rady zaraz mu wszystko dobrze wytłumaczy. Ludzie są z tego zadowoleni.

Białocki.

Czy nie ma na to rady?

Polski rejon Marchlewski na Wołyniu

Na terenie polskiego rejonu panoszy się koniokrądzstwo i lasokrądzstwo. Gospodarzy przyjeżdżających z Romanowa napadają w lesie, zabierają konie i to się powtarza nieraz.

Lasokrądzstwo też się panoszy. Leśnicy nie mogą dojrzeć wazędzle, a może nawet i nie dbają, a jest źle. Czyż nie ma na to rady? A przecież tak być nie powinno, zło-dziejstwo powinno się ukrócić.

Takim nie miejsce wśród pionierów

Kijowska Szkoła Pracy No II.

Zosia Wołosiewicz, pionierka oddziału im. Królikowskiego, zachowywała się tak źle w szkole, że komitet szkolny musiał ją wywalić. Stało się to w grudniu zeszłego roku. Mimo to Zosia wraz z koleżanką pobita jedną z dziewczyn i zachowuje się grubiańsko. A oddzielił się. Ja myślę, że dla takich niema miejsca w szeregach pionierów.

M. Łagajda.

Czy on ciągle będzie tak ogrzewał?

w. Stawiszcz, Brusilowski rej., Kijowski okr.

Nasz kierownik sielbudynek bardzo „mądrzo” ogrzewa budynek: porozkłada na oknach gazety i pali je. Powstaje wtedy „bardzo przyjemny” zapach i „zachowuje się czystość”. Jak długo jeszcze tak będzie?

Widzący.

„Energicznie pracuje”

w. Śnitków, rej. Kopajgorodzki, okr. Mohylów-Podolski.

Niedawno w Śnitkowie u jednego nauczyciela odbyło się czerwone wesele, naturalnie, że bez księdza. Ksiądz przyjechał z pewnym opóźnieniem i widzi, że jego „owieczki” odrywają się od niego. Ksiądz począł „pracować”. Odbył się odpust, na który przyjechał biskup i kilku księży. Kobiet, które brały udział w czerwonym weselu, ksiądz nie dopuścił do spowiedzi, a jednej, za karę — kazał leżeć krzyżem w kościele (i są tacy nie-mądry ludzie, którzy takie głupstwo robili).

Następnie ksiądz dał 10 rubli młodzieży na „zabawę”. Młodzież tańczyła na mrozie pod kościołem.

Moim zdaniem, lepiej byłoby pójść do chaty — czytelni przeczytać gazetę, lub zaba-wić się korzystnie. Ksiądz chce utrzymać młodzież przy sobie cukierkami, winem, muzyką — jak dzieci, zwłaszcza, gdy zobaczył, że czerwone wesela uświadamiają ludzi.

Wstyd młodzieży, że jak barany tańczyli na mrozie za cukierki. A czerwone wesela należałoby urządzać częściej.

Pierwiosnek.

Niech się władze odpowiednie tym zajmą

w. Maćkowiec, rejon i okrąg Płoskirowski.

W naszej wsi źle się dzieje. Rozpowszechnione jest pędzenie samogonu, a w związku z tym panoszy się chuligaństwo. Chuligaństwo zaś wyrządza wiele szkód włościanom, a szczególnie wdowom-włościankom.

Kierownikami, gdy chodzi o pędzenie samogonu, są: Jan Pachuna, Stanisław Żugda, Michal Berczyński i Jan Łysiak.

Trzeba koniecznie, aby miejscowe organy władzy zajęły się „pracą” tych „kwiatków”.

Swój.

Kącik korespondenta

Trzeba się dobrze zastanowić przy pisaniu

Już rok prawie upływa od czasu rozpoczęcia mej pracy w szeregach korespondentów „Głosu”. Wiele swych korespondencji widziałem na łamach gazety. Śledziłem za każdą i nie tylko w gazecie, lecz także przysłuchiwałem się jakie ona dała korzyści wsi. Zastanawiałem się wówczas: czy dobrze zrobiłem pisząc o tym, jaka korzyść z tego i t. p.

Coprawda z początku i ja pisałem aby pisać, aby pochwalić się przed młodzieżą tym, że jestem korespondentem i moje korespondencje są umieszczane. Myliłem się jednak srodze postępując w ten sposób: młodzież to wcale nie cieszyło i odstręczało od gazety. Pisałem z początku tylko o złych stosunkach życia i pracy na wsi. Lecz to nie jest słuszne, gdyż przyczynia się to również do zniechęcenia. Doszedłem do przekonania, że należy pisać i o dobrych stronach pracy.

Po co ja to piszę? Piszę dlatego, iż jestem przekonany, że w gronie korespondentów „Głosu Młodzieży” są jeszcze i tacy, którzy to piszą aby pisać, lub piszą tylko o złym. Trzeba towarzysze skończyć z tym i traktować poważnie swą pracę.

Dla przykładu podam fakt. W Nr-ze 36-37 „Głosu” zamieszczona była korespondencja tow. „Świadomej” (z naszej wsi), w której pisze ona, że dziewczęta wolą „doświłki” niż pracę społeczną, podczas gdy w rzeczywistości jest odwrotnie. Dziewczęta poczynają się budzić. Jedna prenumeruje „Głos Młodzieży”, inne biorą udział w kole dramatycznym (w wystawieniu sztuki „Źle być niepiśmiennym”). I jeśli ktoś pisze, że dziewczęta nie nie robią — to je to stanowczo zraża, zniechęca. Trzeba więc pisać prawdę: nie tylko złe strony, lecz i dobre. Trzeba się dobrze zastanowić przy pisaniu korespondencji.

Korespondent Promyk.

w. Korowie, rej. Teofipolski, okr. Szepetowski.

OD REDAKCJI: Redakcja całkowicie potwierdza słuszność wywodów tow. Promyka. Korespondenci powinni uważnie je przeczytać. Jednocześnie redakcja zwraca się z wezwaniem do masy korespondentów, aby pisali o pra y korespondentów tak, jak to zrobił tow. Promyk

